

РЕШЕНИЕ

№ 1809

гр. Варна, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20233110205047 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на **К. С. П., ЕГН *******, с адрес: **гр. Варна, бул. „Осми приморски полк“ № 139. вх. Г, ет. 7, ап. 82** против Наказателно постановление № 23-0433-001034/31.08.2023 г., издадено от Началник РУ в ОД на МВР-Варна, РУ 01-Варна, в частта, с която на П. е наложено: 1/ административно наказание “Глоба” в размер на 100 /сто/ лв. на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП, за нарушение на чл. 161, т.3 от ЗДвП.

В жалбата се сочи, че наказателното постановление е необосновано, неправилно и незаконосъобразно. Моли се за неговата отмяна, като се излагат аргументи, че при съставянето на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а именно не са отразени правилно обстоятелствата по нарушението, не е изяснена фактическата обстановка, както и дали има извършено нарушение на ЗДвП.

В съдебно заседание възз. не се явява лично, но се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител- адв.Д., който поддържа жалбата, като конкретизира, че се обжалва само пункт първи от НП, с което на възз. е наложена глоба в размер на 100 лв. на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП, за нарушение на чл. 161, т.3 от ЗДвП. В пренията си по съществото на делото излага пространни аргументи за несъставомерност на деянието по този пункт от НП, като сочи и съдебна практика по въпроса. Претендира за присъждане на разноски за процесуално представителство.

Наказващият орган, редовно призван, в съдебно заседание не изпраща представител. По делото е постъпило писмено становище от процесуален представител- юрисконсулт, който ангажира становище за законосъобразност на НП, като моли същото да бъде потвърдено. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно, съобразно изхода на спора, прави искане за присъждане на разноски в минимален размер за насрещната страна.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 17.07.2023 г., около 14:06 часа, в гр.Варна, възз. К. П. управлявал собствения си лек автомобил „БМВ 520 И“ с рег.№ В 9203 КР . При движение по бул. „Владислав Варненчик“, до № 131 в посока центъра на града, той бил спрял за проверка от полицейски служители при Първо РУ-Варна, сред които св.Г. Г., работещ на длъжност полицейски инспектор. Поводът за проверката бил, че автомобилът се движи без включени дневни светлини. В хода на проверката органите на реда установили, че възз.управлява с национално свидетелство СУМПС Р2197-43588-31026, издадено в Канада, която не е страна член на ЕС или друга страна по споразумението за Европейското икономическо пространство или Конфедерация Швейцария. Констатирани, че процесното СУМПС не е придружено с легализиран превод на български език. За това преценили, че водача не притежава СУМПС валидно за категорията на управляваното МПС на територията на Република България.

За констатираното срещу възз. бил съставил АУАН с бл. № 995341/17.07.23г, в който били посочени горните факти, квалифицирани като нарушения по чл. 161, т.3 и чл. 70, ал.3 ЗДвП. Актът бил предявен на водача, който го подписал и получил препис от него, без да направи възражения.

В законоустановения срок възз. депозирал пространни възражения срещу вмененото му нарушение по чл.161, т.3 от ЗДвП, като представил легализиран превод на СУМПС, копие от същото и доказателства за датата си на влизане в Р България.

Във връзка с възражението на възз. била съставена комисия от трима служители на Първо РУ-Варна, които изготвили становище, че възражението следва да се остави без уважение, без да изложат конкретни аргументи за това свое становище.

По така съставения АУАН, на 31.08.2023г. Началникът на Първо РУ-Варна издал процесното НП срещу въззивника, като възприел фактическите и правни констатации на актосъставителя Г..

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички

събрани в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, които кредитира като достоверни и непротиворечиви. Като съответни на събраните по делото писмени доказателства, съдът кредитира показанията на св.Г.Г..

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок /на 21.11.2023г. видно от входящия печат поставен на нея/ от надлежна страна – ФЛ спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Началника на Първо РУ при ОД на МВР, съгласно Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи. АУАН също е съставен от компетентен орган полицейски инспектор при Първо РУ- Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. ОД на МВР-Варна оправомощен съгласно Заповед № 8121з-1098/25.08.2017г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед №365з-330/19.01.2022г. на Директора на ОД на МВР-Варна.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН.

При цялостната проверка на атакуваното НП, настоящият съдебен състав не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН – относно описание на нарушението. В акта е направено описание на нарушението, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които е извършено. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя – трите имена, адрес и ЕГН.

Спазено е от страна на административно - наказващия орган на изискването на чл.57, ал.1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението, на обстоятелствата, при които е извършено, на доказателствата, които потвърждават извършеното административно нарушение.

АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и свидетел очевиден, присъствал при установяване на нарушението и съставянето на акта. Действително АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е съществено, т.к. не

ограничава правото на защита на наказанния субект да разбере в какво е обвинен. А значение в административно наказателния процес имат нарушения които реално, а не формално рефлектират върху правата на наказанния субект.

Наказващият орган не е нарушил задължението вменено му с нормата на чл. 52, ал.4 от ЗАНН. Съгласно последната разпоредба преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства. Законодателят обаче не е предвидил произнасянето по възраженията да става с нарочен акт или пък задължение за АНО да ги обсъжда в НП, а само и единствено задължението да ги прецени.

Въпреки горното съдът приема, че НП, в обжалваната част, с която на възз. е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 100 /сто/ лв. на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП, за нарушение на чл. 161, т.3 от ЗДвП, е незаконосъобразно и подлежи на отмяна по следните съображения:

Между страните не е спорно, че на 17.07.23г., около 14:06 часа, в гр.Варна възз. е управлявал МПС негова собственост. Спорът се свежда до това дали водачът е бил неспособен - не е притежавал свидетелство за правоуправление на МПС. Жалбоподателят твърди, че е правоспособен водач на МПС и притежава канадско свидетелство за управление на МПС, което е представил на служителите на МВР, които са извършили проверката. Последните обаче са преценили, че същото не е придружено с легализиран превод на български език, поради което са приели, че възз. е неспособен водач и са съставили АУАН срещу него, а впоследствие и НП.

Валидността и признаването в България на свидетелство за управление на МПС, издадено от чужди държави, са уредени в ЗДвП, както и в международни договори - Женевска конвенция за движение по пътищата от 1949г., Виенска конвенция за движение по пътищата от 1968 г. и Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили. Тези международни договори са обнародвани, ратифицирани и влезли в сила за България, поради което имат предимство пред вътрешното законодателство, което им противоречи.

Съгласно чл.161 от ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи:1) държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията;2)държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните

въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него;3)свидетелството е придружено от легализиран превод на български език;4)свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата ;5)свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Споразумението между страните по Северноатлантическия договор се прилага само към водачи с определен статут - водачът да е от въоръжените сили на съответната държава. Двете международни конвенции регулират отношенията между различни държави, в зависимост от това кои от тях са страни по съответната конвенция. Затова съществуват и различни правила за признаване и валидност на чуждестранно СУМПС в зависимост от това коя държава е издала свидетелството и кой международен договор се прилага в съответния случай.

Правилата за валидност, предвидени в Женевската конвенция от 1949 г., се прилагат само за свидетелства, издадени от договарящи държави по нея, които не са страни по Виенската конвенция от 1968 г. Това е така, тъй като по силата на изрична разпоредба от Виенската конвенция /чл. 48/ тя отменя и замества Женевската конвенция в отношенията на страните по нея. Следователно за държави, подписали и двете конвенции, ще се прилагат правилата на Виенската конвенция, а Женевската конвенция от 1949 г. се прилага само за държави подписали я, които не са се присъединили към Виенската конвенция от 1968 г. Към момента Женевската конвенция от 1949 г. урежда взаимоотношенията между България и следните държави, които не са страни по КДП: Алжир, Аржентина, Австралия, Бангладеш, Барбадос, Бенин, Ботсуана, Буркина Фасо, Камбоджа, **Канада**, Конго, Кот д'Ивоар, Кипър, Доминиканска република, Египет, Фиджи, Гватемала, Хаити, Исландия, Индия, Ирландия, Йордания, Лаос, Ливан, Лесото, Мадагаскар, Малави, Малайзия, Мали, Малта, Намибия, Нова Зеландия, Нигерия, Папуа Нова Гвинея, Парагвай, Руанда, СиераЛеоне, Сингапур, Шри Ланка, Сирия, Того, Тринидад и Тобаго, Уганда, САЩ, Ямайка, Япония.

Свидетелството за управление, издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, е валидно на територията на България за категорията, за която е издадено, съгласно Закона за движението по пътищата, който транспонира Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 г. относно свидетелства за управление на превозни средства, без да е необходимо да се представят допълнителни документи. Това означава, че всеки, притежаващ свидетелство за управление, издадено от някоя от горепосочените държави, без оглед на гражданството му, има право да управлява МПС на територията на България при спазване на изискванията за минимална възраст за съответната

категория, определени в Закона за движението по пътищата. Няма ограничение по отношение на срока, в който лицето може да управлява с притежаваното от него национално свидетелство, това е единствено срокът на валидност на самото СУМПС.

Това означава, че в България се признават и са валидни чуждестранни национални свидетелства, които не са издадени от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, ако те отговарят на конкретните изисквания съдържащи се в Женевската конвенция за движение по пътищата от 1949г., Виенската конвенция за движение по пътищата от 1968г. и Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили, както и в Закона за движението по пътищата, в зависимост от това към кой договор се е присъединила държавата, издала свидетелство, както и в зависимост от статута на водача.

В процесният случай е налице СУМПС издадено от Канада, Онтарио. Тази държава не е страна по Виенска конвенция от 1968 г. За това по отношение на СУМПС, издадени от Канада се прилага Женевската конвенция за движение по пътищата от 1949 г., която Канада е подписала.

Съгласно разпоредбите на Женевската конвенция на територията на България се признават чуждестранни свидетелства без оглед на гражданството на водача, издадени от договаряща страна за съответната категория, стига водачът да е навършил 18 години, като за водачи на мотоциклети договарящите държави могат да признаят свидетелствата им и ако не са навършили 18 години. В случая нашето законодателство предвижда 16-годишна възраст за водачи, притежаващи свидетелства за категориите АМ и А1. Друга особеност е, че шофьорите могат да управляват с националното си свидетелство за срок до 1 година от влизането си в България. Конвенцията допуска в българското законодателство да се предвидят допълнителни изисквания за валидност на чуждестранно СУМПС, особено ако то не отговаря на образца в приложението към Конвенцията - чл.24, 25 и Приложение №9 от Женевската конвенция от 1949 г. В българското законодателство, обаче, не са уредени допълнителни изисквания, от което следва, че свидетелства, издадени от договаряща страна по Конвенцията, са валидни и се признават на територията на България автоматично. Това пряко задължение на България по силата на Женевската конвенция от 1949г. вр. чл.48 от Виенска конвенция от 1968 г. е имплементирано и в чл.161, т.1 от Закона за движението по пътищата.

Настоящият въззивен състав не споделя разбирането на част от съдебната практика, че наличието на легализиран превод е условие за валидност на свидетелството. Такова изискване няма в Женевската конвенция от 1949г., нито във Виенска конвенция от 1968 г. Разпоредбата на чл.161, т.3 от ЗДвП е самостоятелно основание за зачитане на чуждестранни свидетелства за управление на МПС, а не кумулативно изискване наред

с останалите визирани в чл.161, т.1, 2, 4 и 5 от същия закон. Тя се прилага за свидетелства за управление на МПС издадени от държави, които не са страни по нито един от международните договори - Женевска конвенция за движение по пътищата от 1949 г., Виенска конвенция за движение по пътищата от 1968 г. и Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили. Такива чуждестранни свидетелства за управление се признават на територията на България, ако са придружени от легализиран превод. В Закона за движението по пътищата са предвидени ограничения по отношение на български граждани и чужденци, дългосрочно пребиваващи в България, притежаващи признато за валидно чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Ограничението се отнася единствено до срока, в който посочените лица имат право да управляват в България с чуждестранното свидетелство, отговарящо на изискванията за валидност съгласно приложимия за него режим. Така: 1. когато български гражданин притежава такова свидетелство, може да управлява на територията на България в срок до 3 месеца от датата на влизането си в страната - чл.162, ал.1 от ЗДвП. 2. когато чужденец, дългосрочно пребиваващ в Република България, притежава такова свидетелство, може да управлява на територията на България до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Представеното от жалбоподателя СУМПС Р2197-43588-31026, издадено от Онтарио, Канада, отговаря на изискванията на чл.24, чл.25 и Приложение 9 от Женевска конвенция за движение по пътищата от 1949г. Има всички необходими реквизити, в период на валидност е и посочената категория отговаря на управлявания автомобил.

На следващо място, АНО не е взел предвид факта, че лицето, управлявало МПС, е български гражданин. Разпоредбата на чл.162, ал.1 от ЗДвП предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. От материалите по АНП и събраните в хода на възз. следствие доказателства е видно, че възз. е спрял за проверка на 17.07.2023 г. По делото няма официални данни кога П. е влязъл в РБългария с оглед изискването на чл.162, ал.1 от ЗДвП, освен в представено от него копие на имейл за „онлайн чекиране на авио полет“. Административно-наказващият орган е следвало служебно да събере доказателства за това, кога жалбоподателят е влязъл в страната, но не го е направил, както и не навежда твърдения, че датата на проверката и респективно на извършване на нарушението е след изтичане на три месечния срок от влизането на лицето в страната.

В допълнение, за пълнота на изложеното, нарушението по чл. 161, т. 3 от ЗДвП, не попада в нито една от хипотезите на посочената санкционна разпоредба на чл. 177, ал. 1 от ЗДвП, тъй като не се твърди, че жалбоподателят е неправопособен водач, той притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, не е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, свидетелството му за управление на моторно превозно средство не е било временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, не е било обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. Поради това и санкционната разпоредба на чл. 177, ал. 1 от ЗДвП, не е приложима. Нещо повече, за това нарушение изобщо не е предвидено наказание в ЗДвП, поради което е приложима разпоредбата на чл. 185 от ЗДвП, предвиждаща наказание от 20 лв., но доколкото нарушението се явява несъставомерно, то съдът не следва да изменя НП в частта относно наложената санкция.

Безспорно тежестта да докаже обвинението в извършено административно нарушение се носи от административно наказващия орган. За да се наложи административно наказание следва да се установи по безспорен начин, че деецът е осъществил виновно състава на вмененото му административно нарушение, като изложената в НП фактическа обстановка не може да се основава на вероятности и предположения.

По гореизложените съображения, доколкото не бе доказано твърдяното виновно поведение на жалбоподателя, жалбата се явява основателна и НП следва да бъде отменено в обжалваната част, а именно относно наложеното административно наказание "Глоба" в размер на 100 /сто/ лв. на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП , за нарушение на чл. 161, т.3 от ЗДвП.

В останалата си част, относно наложеното административно наказание "Глоба" в размер на 20 /двадесет/ лв. на основание чл.185 от ЗДвП , за нарушение на чл. 70, ал.3 от ЗДвП НП не е обжалвано и е влязло в сила.

Относно искането на страните за присъждане на разноски.

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

Разпоредбата на чл. 63д, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В случая от процесуален представител на ОД на МВР – Варна, в писмените бележки депозиран по делото, е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Едновременно с това е направено искане за присъждане на такива разноски в минимален размер спрямо насрещната страна, при отчитане на фактическата и правна сложност на случая. Искането за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на ОД на МВР – Варна е направено своевременно. Същото обаче предвид изхода на спора /НП следва да бъде отменено/, по арг. на противното на чл.78, ал. 8 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, е неоснователно и се отхвърля от съда.

От друга страна следва да се уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника за заплащане на разноски съставляващи адвокатско възнаграждение. От съдържанието на приложения по делото договор за правна защита и съдействие от 11.12.2023 г. и приложеното пълномощно се установява, че жалбоподателят е възложил на адвокат Д. от АК-Варна оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред Районен съд Варна по обжалване на процесното НП. Договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 400 лева, което е заплатено в брой при подписване на договора т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. От друга страна съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая възражение за прекомерност е направено от процесуалния представител на АНО, в писмените бележки. Затова съдът следва да отбележи, че минималните размерите на адвокатските възнаграждения са уредени в Раздел IV от Наредба № 1 от 7.09.2004г. за минималните размери на

адвокатските възнаграждения. Съгласно Наредбата, в редакцията ѝ от ДВ бр.68 от 31 Юли 2020г., когато административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението за адвокатско възнаграждение се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата (изм. - ДВ, бр. 2 от 2009 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., отм. относно изменението с бр. 28 от 2014 г. с Решение № 13062 от 03.10.2019 г. и Решение № 5419 от 08.05.2020 на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г., изм. - ДВ, бр. 68 от 2020 г.-31.07.2020г. ,изм. - ДВ, бр. 88 от 2022 г.) за защита по дела с определен интерес възнаграждението при интерес до 1000 е 400 лв.. В случая е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100лв. и минималното адвокатски възнаграждение се явява 400 лв., съобразно горепосочения текст от наредбата. Предвид цитираното по-горе възражението за прекомерност се явява неоснователно. В проведеното по делото съдебно заседание, възз. е бил представляван от адвокат. Затова следва да се уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника, като на последния следва да бъдат присъдени съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, направени по настоящото дело, в размер от 400,00 /четиристотин / лева. Те трябва да бъдат възложени на ОД на МВР-Варна, към чиято структура се числи издателя на процесното НП.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.2, т.1 вр.1 и чл.63д, ал.4 вр. ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0433-001034/31.08.2023 г., издадено от Началник РУ в ОД на МВР-Варна, РУ 01-Варна, в частта, с която на **К. С. П., ЕГН *******, с адрес: **гр. Варна, бул. „Осми приморски полк“ № 139. вх. Г, ет. 7, ап. 82** е наложено: 1/ административно наказание “Глоба” в размер на 100 /сто/ лв. на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП , за нарушение на чл. 161, т.3 от ЗДвП, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

В останалата част, с която на **К. С. П., ЕГН *******, с адрес: **гр. Варна, бул. „Осми приморски полк“ № 139. вх. Г, ет. 7, ап. 82** е наложено: административно наказание “Глоба” в размер на 20 /двадесет/ лв. на основание чл.185 от ЗДвП , за нарушение на чл. 70, ал.3 от ЗДвП Наказателно постановление № 23-0433-001034/31.08.2023 г., издадено от Началник РУ в ОД на МВР-Варна, РУ 01-Варна е влязло в сила.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на **К. С. П., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, бул. „Осми приморски полк“ № 139. вх. Г, ет. 7, ап. 82** сумата 400,00 /четиристотин / лева, представляваща съдебни разноси по АНД №5047/2023г. по описа на ВРС.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____